

ПРЪСТЕНЪТЪ

Въ едно село живѣеше бедна вдовица. Отъ тъмни зори до късни нощи тя тъчеше хорски платна, плетѣше чужди чорапи и съ това прехранваше себе си и свидния си Димчо.

И той растѣше за радостъ и утѣха на майка си...

Всѣка вечеръ, преди да си легне, тя спираше на прѣсти предъ леглото му, погалваше го мълчаливо съ погледъ, притваряше очи и се унисаше въ кротки мечти за по-добри дни, въ които виждаше сина си порасълъ и задоволенъ за първата мома отъ селото. А себе си — щастлива майка на щастливъ синъ.

Но единъ день, когато Димчо бѣше вече доста възмжалъ, той ненадейно отсѣче:

— Мамо, приготи ме за дълъгъ пѣтъ! Решилъ съмъ да трѣгна по широкия свѣтъ, за да си търся щастието...

Сепна се майчиното сърдце при тия неочаквани думи. Главата ѝ се замая отъ тѣхъ. Отъ твърдия гласъ на сина си тя разбра, че всичкитѣ ѝ доскорощни блѣнове рухвату, и два реда топли сълзи се отрониха отъ кроткитѣ ѝ очи.

Но... всичко остана напразно. Нищо не помогна. И следъ три дни, въпрѣки майчинитѣ молби и раздумкитѣ на близки отъ селото, Димчо нарами торбичка, сбoguва се топло съ всички и изчезна задъ хълма по сивия пѣтъ.

Майката остана самичка въ къщи, за да плаче предъ празното му легло и да чака връщането му. Въ първитѣ дни тя пророни доста сълзи, но постепенно привикна и една вечеръ падна примирена предъ иконата на Божията майка:

— Майчице, бди надъ него! Нека поскита, но ми го върни живъ и здравъ... Пази го само отъ лоши другари. По-нататъкъ тя не заплака вече.

Сжция день Димчо замръкна до една чешмичка край пѣтя. Бѣше вървѣлъ много дни, изминалъ много пѣтъ и прогоненъ отъ много врати, където се отбиваше да пита за работа. Сърдцето му, притиснато отъ болка, тжгуваше по родния край, по изоставената майка, по седѣнкитѣ и по тихия кътъ на бащиното огнище, което бѣше останало далече, далече... Неотронени сълзи сграбчиха гърлото му, и той заплака. Плака дълго. Ненадейно нѣкой спрѣ до него, и една корзва ржка го погали нѣжно по косата. Димчо вдигна мокри очи и, изненаданъ, видѣ предъ себе си единъ бѣлобрадъ старецъ, който го гледаше съ топълъ погледъ...

— Сигурно е голѣма болката ти, защото отъ цѣлъ часъ те гледамъ, че ронишь сълзи, — рече старецътъ и седна до слисания момъкъ.

